

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č.158/21
V Lucemburku dne 16. září 2021

Rozsudek ve věci C-337/19 P
Komise v. Belgie a Magnetrol International

Osvobození od daně, které Belgie přiznává nadnárodním společnostem prostřednictvím rulings: Komise správně konstatovala existenci režimu podpory

Soudní dvůr zrušil rozsudek Tribunálu ze dne 14. února 2019 a věc posledně uvedenému soudu vrátil k rozhodnutí o dalších jejích aspektech

Od roku 2005 Belgie uplatňuje systém osvobození nadměrného zisku belgických subjektů, které jsou součástí nadnárodních skupin společností, od daně. Belgické daňové orgány mohly ve vztahu k těmto subjektům vydávat daňové rozhodnutí (*ruling*), pokud se tyto subjekty mohly dovolávat existence nové situace, jako například reorganizace vedoucí k převedení centrálního podnikatele zpět do Belgie, vytváření pracovních míst nebo investic. V tomto rámci byly od korporáční daně osvobozeny zisky považované za „nadměrné“, které přesahovaly zisky, jichž by srovnatelné nezávislé subjekty dosáhly za podobných podmínek.

V roce 2016 Komise konstatovala, že tento systém osvobození nadměrného zisku od daně představuje protiprávní režim státní podpory, který je neslučitelný s vnitřním trhem¹, a nařídila, aby byly takto poskytnuté podpory získány zpět od 55 příjemců, mezi nimiž byla i společnost Magnetrol International. Belgie a společnost Magnetrol International podaly u Tribunálu Evropské unie žalobu znějící na zrušení rozhodnutí Komise.

Dne 14. února 2019 Tribunál rozhodnutí Komise zrušil. Zejména konstatoval, že Komise dospěla k nesprávnému závěru, že režim osvobození nadměrného zisku od daně nevyžaduje další prováděcí opatření, a představuje tedy „režim podpory“ ve smyslu nařízení 2015/1589². Kromě toho odmítl argumenty Komise vycházející z existence údajného „systematického přístupu“ belgických daňových orgánů.

Dne 24. dubna 2019 podala Komise kasační opravný prostředek u Soudního dvora. Tribunál se podle Komise dopustil pochybení při výkladu definice pojmu „režim podpory“.

Soudní dvůr v dnešním rozsudku připomněl, že předpokladem kvalifikace státního opatření jako režimu podpory je naplnění tří kumulativních podmínek. Zaprvé podpora může být poskytnuta jednotlivě pro podniky na základě určitého aktu. Zadruhé pro poskytnutí této podpory není vyžadováno žádné další prováděcí opatření. Zatřetí podniky, kterým mohou být jednotlivé podpory poskytnuty, musí být definovány „obecným nebo abstraktním způsobem“.

Co se předně týče **první** podmínky, Soudní dvůr objasnil pojem „akt“. Potvrdil, že tento výraz může zahrnovat i ustálenou správní praxi orgánů členského státu, pokud tato praxe svědčí o „systematickém přístupu“.

I když Tribunál konstatoval, že právní základ dotčeného režimu vyplývá nejen z ustanovení Code des impôts sur les revenus 1992 (zákon o daních z příjmů z roku 1992; CIR 92)³, ale i z uplatňování tohoto ustanovení belgickými daňovými orgány, z tohoto závěru nevyvodil všechny

¹ Rozhodnutí (EU) 2016/1699 ze dne 11. ledna 2016 o režimu státní podpory v podobě osvobození nadměrného zisku od daně SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) provedeném Belgií (Úř. věst. 2016, L 260, s. 61).

² Článek 1 písm. d) nařízení Rady (EU) 2015/1589 ze dne 13. července 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 [SFEU] (Úř. věst. 2015, L 248, s. 9).

³ Článek 185 odst. 2 písm. b) CIR 92.

náležité důsledky. Zejména nepřihlédl ke skutečnosti, že Komise toto uplatňování vyvodila nejen z některých aktů⁴, ale také ze systematického přístupu orgánů.

Tribunál naproti tomu vycházel z nesprávného předpokladu, že okolnost, že některé podstatné prvky dotčeného režimu nevyplývají z těchto aktů, ale ze samotných *rulings*, znamená, že ve vztahu k těmto aktům musí být přijata další prováděcí opatření.

Jelikož Tribunál omezil provedenou analýzu pouze na výše uvedené normativní akty, **použil výraz „akt“ nesprávně.**

Co se dále týče **druhé** podmínky, na jejímž základě lze definovat „režim podpory“, a sice neexistence „dalších prováděcích opatření“, Soudní dvůr připomněl, že tato otázka je ze své podstaty spjata s otázkou vymezení „aktu“, na kterém se tento režim zakládá.

V rámci tohoto přezkumu Tribunál opomněl zohlednit skutečnost, že jeden z podstatných rysů dotčeného režimu spočíval v tom, že belgické daňové orgány přiznávaly osvobození nadměrného zisku od daně systematicky, jestliže byly splněny dané podmínky.

Na rozdíl od toho, jak rozhodl Tribunál, však zjištění, že docházelo k takové systematické praxi, mohlo být relevantní při případném prokazování toho, že daňové orgány ve skutečnosti žádnou posuzovací pravomoc neměly.

Co se týče **třetí** podmínky, na jejímž základě lze definovat „režim podpory“, a sice definice příjemců osvobození nadměrného zisku od daně „obecným nebo abstraktním způsobem“, Soudní dvůr uvedl, že tato otázka rovněž úzce souvisí s prvními dvěma podmínkami týkajícími se existence „aktu“ a neexistence „dalších prováděcích opatření“. Nesprávná právní posouzení, jichž se Tribunál dopustil v souvislosti s prvními dvěma podmínkami, se proto dotýkají i posouzení, které Tribunál provedl stran definice příjemců osvobození nadměrného zisku od daně.

Soudní dvůr tudíž dospěl k závěru, že se Tribunál dopustil několika nesprávných právních posouzení. Pokud jde kromě toho o prokázání existence „systematického přístupu“, Soudní dvůr měl za to, že vzorek rozhodnutí, která Komise analyzovala (22 *rulings*, která byla rovnoměrně vybrána z celkového počtu 66 rozhodnutí) z povahy věci může představovat „systematický přístup“ belgických daňových orgánů.

Soudní dvůr tedy rozsudek Tribunálu zrušil. Naproti tomuto konstatoval, že pokud jde o žalobní důvody vycházející v podstatě z nesprávné kvalifikace osvobození nadměrného zisku od daně jako státní podpory, zejména s ohledem na neexistenci zvýhodnění nebo selektivity, jakož i žalobní důvody vycházející zejména z porušení zásad legality a ochrany legitimního očekávání, k němuž mělo dojít tím, že navrácení údajných podpor bylo nařízeno nesprávně, a to i od skupin, jejichž součástí jsou příjemci těchto podpor, předmětný spor není ve stavu, v němž by o něm soudní řízení dovolovalo rozhodnout. Soudní dvůr tedy vrátil věc Tribunálu k rozhodnutí o těchto aspektech dané věci.

UPOZORNĚNÍ: Proti rozsudku či usnesení Tribunálu lze podat kasační opravný prostředek k Soudnímu dvoru, který je omezen na právní otázky. Kasační opravný prostředek zásadně nemá odkladný účinek. Je-li kasační opravný prostředek přípustný a opodstatněný, Soudní dvůr rozhodnutí Tribunálu zruší. Pokud to soudní řízení dovoluje, může Soudní dvůr ve věci vydat sám konečné rozhodnutí. V opačném případě vrátí věc zpět k rozhodnutí Tribunálu, který je vázán rozhodnutím vydaným Soudním dvorem v rámci kasačního opravného prostředku.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

⁴ A sice čl. 185 odst. 2 písm. b) CIR 92, důvodová zpráva k zákonu ze dne 21. června 2004, oběžník ze dne 4. července 2006 a odpovědi ministra financí na parlamentní otázky týkající se uplatňování čl. 185 odst. 2 písm. b) CIR 92.

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106